

Bài văn mẫu: Phân tích Chân dung và tính cách của nhân vật Người trong bao Văn 11 tuyển chọn, hay nhất sẽ giúp các em học sinh đưa ra các lập luận, lý lẽ chính xác và ý nghĩa nhất để hoàn thành xuất sắc bài viết của mình.

Bài văn mẫu số 1: Phân tích Chân dung và tính cách của nhân vật Người trong bao

Sê Khốp được biết đến là một nhà văn nổi tiếng của nước Nga, dòng văn mà ông theo đuổi và thành công đó chính là văn hiện thực. Ông là một người có công cách tân truyện ngắn và kịch nói. Sáng tác của ông luôn là chiếc gương phản chiếu lên án những hiện thực ở nước Nga. Trong những tác phẩm của ông tiêu biểu có tác phẩm Người trong bao. Mà qua chân dung và tính cách của nhân vật Bê li cốp ta thấy được những cái nhà văn muốn lên án xã hội con người Nga. Cụ thể ở đây chính là phê phán lối sống tầm thường dung tục của tiểu tư sản Nga.

Nhan đề của tác phẩm cũng thật đặc biệt khi ta thấy được rằng chính cái tên ấy đã nói lên phần nào nhân vật Bê li cốp. Nhân vật ấy đại diện cho tầng lớp tiểu tư sản với lối sống dung tục, nhút nhát, giáo điều. Đối với bê li cốp "nếu không có chỉ thị nào cho phép thì ta không được làm". Và cuối cùng thì anh ta cũng phải nằm trong bao mà đi trầu Diêm Vương. Nhan đề ấy thể hiện được cái sự hèn nhát của những người trí thức Nga. Và kết cục của những con người như thế thì không tốt. Lối sống nhút nhát, dung tục ấy sẽ có hại cho người dân Nga, nó gây đau đớn cuộc sống, gây hậu quả nghiêm trọng về sau. Ngoài ra cái bao kia cũng mang hàm ý đó là cái bao bọc bó hẹp, cuộc sống tù túng, đen tối của người trí thức Nga mà sống không thoát ra được chết đi cũng thế.

Trước hết là chân dung của Bê li cốp thì nhân vật hiện lên với những cách ăn mặc và bộ mặt của mình. trang phục mà Bê li cốp diện thường xuyên đó chính là một chiếc áo bành tô, đi giày cao su và cầm ô. Những trang phục ấy khiến cho ta thấy được Bê li cốp là một người chỉ sống vì quá khứ mà thôi. Những chiếc áo bành tô từ thời xưa cũng được anh diện suốt ngày, ngặt một nổi nữa là mặc quang năm mặc là mưa nắng hay gió bão gì, đã thế lại còn cầm ô, đi giày cao su nữa. Trông Bê li cốp giống như những người của thế kỉ xưa cũ. Đã thế bộ mặt của anh ta lúc nào cũng dấu sau cái cổ áo bành tô ấy, đi xe ngựa thì lại phải kéo mui xe xuống để che mặt. Không những thế tai hắt còn nhét bông mà người ta thậm nghĩ rằng là nhét "trong bao". Vậy đây chân dung của Bê li cốp hiện lên với những vật dụng có từ ngày xưa và những lập dị của hân. Không những thế tất cả mọi thứ từ con người cho đến những vật dụng của anh ta đều được để gọn gàng dấu kín trong bao. Chính vì thế mà ta có thấy cảm nhận thấy được rằng chính Bê li cốp đang cố tạo cho mình một cái bao ngăn cách với những người xung quanh, để tránh ảnh hưởng đến bản thân mình. Phải chăng đó chính là sự ích kỷ hèn nhát của những con người trí thức trong xã hội Nga thời bấy giờ? Nói chúng qua chân dung của Bê li Cốp ta thấy được rằng đại đa số trí thức Nga lúc bấy giờ có lối sống dung tục hèn nhát như thế, mọi thứ trở nên lập dị với xã hội và chính những điều ấy gây ảnh hưởng rất lớn đến cuộc sống của con người Nga.

Về phần tính cách của nhân vật này cũng rất kì lạ. Thu mình trong vỏ bọc là thế nhưng Bê li cốp lại có những ước mơ khát vọng khó hiểu lập dị. Đó là khát vọng ngăn cách với cuộc sống con người, chỉ biết sống cho mình, mình được an toàn và tránh xa mọi điều làm tổn hại đến sự an toàn ấy. Tính cách của bê li cốp đó là sợ hãi hiện tại và tôn sùng những gì là của quá khứ. Anh ta say mê tiếng Hi Lạp cổ vì thế mà anh ta hạnh phúc nhất khi thốt lên câu "An- thro- pos". Có lẽ đó là khoảnh khắc duy nhất để anh ta chui ra khỏi cái bao bọc của mình. Tính tình anh ta giống như một kẻ tâm thần chỉ biết "lo âu", "sợ hãi", "nhút nhát". Không những thế Bê li cốp chỉ thích sống theo thông tư chỉ thị. Một khi chưa có thông tư chỉ thị thì không thể làm được. Làm theo

thông tư là tốt nhưng có những chuyện đợi thông tư đến thì sẽ muộn mất thì hấn vẫn không dám giải quyết. Điều đó thể hiện lối sống cứng nhắc quá mức. Chính bởi thế mà anh ta không thể nào thoát khỏi cái vỏ bọc của bản thân mình. Sống trong sợ hãi thì còn sống làm gì nữa. Đồng thời anh ta luôn bằng lòng với lối sống cổ hủ lạc hậu và không chịu được cách sống thức thời của chị em nhà Va ren ca.

Có thể nói nhân vật hiện lên như một thảm họa của tạo hóa, một con người cô độc lạc lõng, kì quái, khủng khiếp và không hiểu cuộc sống đương thời.

Chính vì cái kì quái ấy mà khiến cho biết bao nhiêu người sợ hấn. Các giáo viên trong trường hay đến hiệu trưởng cũng sợ hấn. Bình thường hấn đến thăm nhà giáo viên mà hấn cho rằng công việc ấy nhằm suy trì tình bạn tốt đẹp. thế nhưng khi đến thì hấn chẳng nói chẳng rằng, chỉ ngồi phồng ra đó và rồi đưa mắt nhìn xung quanh khiến cho người ta phải sợ. Rồi một lát thì cáo từ về. Đến chơi mà không nói gì thì đến để làm gì?. Các bà diễn kịch cũng không dám gặp mặt hấn, phải dấu. Các nhà tu thì không dám ăn thịt và đánh bài khi có mặt hấn. Quả thật Bê li cốp giống như một con ma đáng sợ khiến cho cả thành phố con người Nga phải khiếp sợ hấn. Cuộc sống như thế có khác nào địa ngục mà hấn cứ chui cái thân thể và cả tâm hồn mình trong cái vỏ bọc. Có thể nói chính cái lối sống của hấn đã ảnh hưởng đến cuộc sống và con người Nga hiện tại và tương lai. Nhân vật ấy giống như nền phong kiến tối tăm của Nga lúc bấy giờ.

Hấn cứ thế sống quanh năm với những nỗi lo sợ của mình. Nào là sợ ánh sáng ban ngày, sợ bóng tối, sợ trộm. Trong nhà lúc nào cũng đóng then cái cửa, đắp chăn kín mít cả đầu. Hấn toàn mơ thấy những điều kinh khủng nhất và chính vì thế mà hấn luôn thức dậy với bộ mặt tái nhợt. Không thể nào quên kể đến câu chuyện tình của Bê li cốp với cô nàng Va ren ca. khi nàng đến thì Bê li cốp đã yêu nàng. Và chính vì thế mà anh ta để hấn cả một tâm hình của người đẹp lên trên bàn làm việc của mình. Anh ta còn tính đến chuyện cưới xin nữa, thế rồi có người vẽ tranh biếm họa về đám cưới của anh ta và Va ren ca. Bức biếm họa ấy được gửi đến cả trường nam và trường nữ. Trong một lần Bê li cốp nhìn thấy chị em nhà Va ren ca cưới xe đạp giữa đường thì hấn cho rằng như thế chẳng ra thể thống gì cả. và hấn quyết định đến nói với chị em họ. Cô chị không có nhà chỉ có cô em. Hai bên cãi vã nhau và Va len cô đẩy bê li cốp xuống cầu thang khiến cho anh ta ngã nhào. Không thể quên được tiếng cười ha ha của Va ren cô. Tiếng cười ấy không những chấm dứt chuyện cưới xin mà còn phê phán cái lối sống trong bao của Bê li cốp nói riêng và người tri thức Nga nói chung. Và sau một tháng thì Bê li cốp chết, anh ta được nằm trong cái bao vĩnh viễn.

Qua đây ta thấy được nhà văn Sê Khốp đã lên án cái lối sống của những con người tri thức cổ hủ lạc hậu, lo sợ chỉ biết sống cho chính bản thân mình. Cách sống ấy đã ảnh hưởng rất nhiều đến cuộc sống của con người Nga hiện tại và con người tương lai. Chính vì thế lên án để mà không sống như vậy nữa.

Bài văn mẫu số 2: Phân tích Chân dung và tính cách của nhân vật Người trong bao

Văn học làm đẹp trái tim, tâm hồn con người, nó rung lên trong mỗi chúng ta những cảm xúc tế nhị hay mãnh liệt để con người vươn tới tự do, dân chủ, vươn tới thế giới của tình thương, của sự hoàn thiện, hoàn mỹ. Nhà văn thể hiện tất cả điều đó thông qua hình tượng, "làm sống lại một cách cụ thể và gọi cảm những sự việc, những hiện tượng đáng làm ta suy nghĩ về tính cách số phận, về tình đời, tình người". Tác phẩm có giá trị là tác phẩm luôn chứa đựng khoảng trống

nhằm kích thích sự tìm tòi khám phá của người đọc, chính hình tượng nghệ thuật là nơi ẩn chứa, tiềm tàng những khoảng trống đó.

Ra đời cuối thế kỷ XIX (1898), "Người trong bao" của An-tôn Sê-khốp với hình tượng thầy giáo Bê-li-cốp đã để lại nhiều ấn tượng sâu sắc không chỉ trong lòng độc giả nước Nga mà còn độc giả thế giới. Hơn thế kỷ trôi qua, nhưng tác phẩm vẫn đứng vững trong lòng người đọc, tại Việt Nam nó được chọn để dạy học trong Ngữ văn 11, chương trình nâng cao. Có lẽ chính việc xây dựng thành công hình tượng nhân vật Bê-li-cốp đã khẳng định chỗ đứng của "Người trong bao", vì qua đó, những mạch ngầm văn bản cứ hiện dần trong lòng người đọc.

Hình tượng Bê-li-cốp hiện lên thông qua 2 lớp ngôi kể, ngôi kể thứ nhất và ngôi kể thứ ba. Ngôi thứ ba được kể bằng hình tượng người kể chuyện là tác giả, ngôi thứ nhất "tôi" người kể chuyện là một nhân vật trong câu chuyện, thầy giáo Bu-rơ-kin kể với bác sĩ I-van I-va-nút về thầy giáo Bê-li-cốp trong một chuyến đi săn. Như vậy đã có sự lồng ghép ngôi kể trong ngôi kể, ngôi thứ nhất được lồng trong ngôi kể thứ ba, câu chuyện của thầy giáo Bu-rơ-kin kể với bác sĩ I-van I-va-nút về thầy giáo Bê-li-cốp được lồng trong câu chuyện mà tác giả kể với độc giả về câu chuyện đó. Đưa cách kể mang tính chủ quan lồng vào ngôi kể mang tính khách quan là một sự lựa chọn khéo léo. Tác giả đang khách quan để kể về câu chuyện người khác kể lại, tác giả chỉ như một người ghi chép lại những gì mà thầy giáo Bu-rơ-kin kể, vì vậy, câu chuyện vừa tạo được tính thuyết phục trong người đọc lại vừa được kể lại như là sự chứng kiến của một người trong cuộc, nhìn nhận được mọi khía cạnh, mọi vấn đề.

Chính việc lựa chọn ngôi kể đó đã như một hệ quả tất yếu đến sự di động điểm nhìn của người kể chuyện, di động từ ngôi kể thứ ba sang ngôi kể thứ nhất, từ ngôi kể thứ nhất số ít sang ngôi kể thứ nhất số nhiều. Di động điểm nhìn kể chuyện như vậy làm cho nhân vật được nhìn nhận dưới nhiều góc độ, hình ảnh nhân vật được hiện lên một cách tự nhiên, sâu sắc, chân thật hơn. Điểm nhìn quy chiếu từ góc nhìn là người bạn đồng nghiệp, họ dạy cùng trường, ở cùng căn hộ, hai phòng ở đối diện nhau, nên họ biết rõ về nhau một cách rõ ràng, vì thế người đọc, người nghe yên tâm về những lời kể nhân vật tôi. Người kể chuyện có thể đưa ra những bình luận, nhận xét theo quan điểm riêng của mình. Về cuối truyện sau khi chôn cất Bê-li-cốp xong người kể chuyện quy chiếu điểm nhìn sang ngôi thứ nhất số nhiều "chúng tôi", lúc này không phải câu chuyện được kể dưới điểm nhìn của một cá nhân mà cả tập thể, cộng đồng điều đó vừa thể hiện sự khách quan vừa thể hiện sự ảnh hưởng, tác động của Bê-li-cốp, kiểu người sống trong bao với xã hội, đồng thời thấy được dù Bê-li-cốp đã chết những kiểu người trong bao vẫn còn tồn tại.

Kéo theo nhưng vấn đề đây là giọng điệu, ở đây giọng điệu kể chậm rãi vừa giễu cợt, châm biếm, mỉa mai vừa u buồn... Qua hình tượng nhân vật người trong bao, Bê-li-cốp, tác giả phê phán sâu sắc lối sống hèn nhát, bạc nhược, bảo thủ và ích kỷ của một bộ phận trí thức Nga cuối thế kỷ XIX. Từ đó, nhà văn khẩn thiết thức tỉnh mọi người hãy thay đổi cách sống, lối sống kiểu "trong bao" nếu muốn có cuộc sống ý nghĩa.

Ngay nhan đề tác phẩm cũng là một tính hiệu thẩm mỹ. Xét về nghĩa đen bao là vật dùng để đựng đồ, bọc đồ, có tác dụng che đậy, bảo vệ, gói ghém... Nghĩa bóng là lối sống và tính cách của Bê-li-cốp luôn thu mình trong bao, một môi trường xã hội thối nát, cũ kỹ đã bao bọc làm thay đổi bản chất con người. Như vậy có một vấn đề đặt ra là nhân vật Bê-li-cốp, người trong bao, chủ thể bị "bỏ" vào "bao" hay tự mình "chui" vào "bao", nghĩa là tự anh ta tạo cho mình một cuộc sống lập dị kiểu trong bao hay do hoàn cảnh, đẩy anh ta "vào trong bao"?

Bê-li-cốp hiện lên với chân dung biếm họa, có cái vẻ bề ngoài không giống ai: gương mặt nhọn nhọn, nhỏ bé, choắt như mặt chôn; quanh năm anh ta đi giày cao su, mặc áo bành tô, đeo kính râm, đội mũ, hai lỗ tai nhét bông, tay cầm dù,... Các vật dụng của anh ta đều được để trong bao.

Không những ngoại hình anh ta luôn được giấu trong bao mà mọi cái liên quan đến anh ta đều gói trong bao. Trong tác phẩm anh ta đã nói 5 lần câu "Nhỡ lại xảy ra chuyện gì thì sao"; khi nằm ngủ anh ta kéo chăn trùm kín mít; đến thăm đồng nghiệp thì chỉ ngồi im; cả ý nghĩ của mình Bê-li-cốp cũng giấu trong bao vì vậy cuộc sống của anh ta là một cuộc sống lập dị, nhút nhát, sợ đối diện với hiện tại, chỉ thích sống theo những thông tư, chỉ thị, giáo điều, rập khuôn, chỉ tôn sùng quá khứ, luôn thỏa mãn, hạnh phúc, hài lòng, mãn nguyện với cuộc sống của mình... Chi tiết cái bao được tác giả nhắc đi nhắc lại 12 lần như những điệp khúc nhấn mạnh chân dung Bê-li-cốp luôn cố thu mình trong bao từ ngoại hình, tính cách, lời nói, hành động, suy nghĩ...

Như vậy, nhân vật Bê-li-cốp là một hình tượng điển hình. Bi-ê-lin-xki cho rằng "Tính điển hình là một trong những dấu hiệu của tính mới mẻ trong sáng tạo, hay nói đúng hơn là bản thân sức sáng tạo. Nếu có thể thì cũng nói rằng tính điển hình là huy chương của nhà văn. Điển hình là người lạ đã quen biết". Bê-li-cốp là một sáng tạo lớn của An-tôn Sê-khốp, hình tượng nhân vật này vừa hiện lên rõ nét là một nhân vật độc đáo, riêng biệt không lẫn với ai vừa là nhân vật đặc trưng, khái quát cho một kiểu người có lối sống "trong bao", gấp sách lại người đọc vẫn thấy hiện lên một hình ảnh Bê-li-cốp bằng da, bằng thịt, có những tính cách, suy nghĩ, hành động lời nói kiểu "trong bao" và cũng thấy đâu đây hình ảnh nhân vật này trong cộng đồng người, đâu đó trong xã hội Nga đương thời và cả trong xã hội hiện đại ngày nay.

Bê-li-cốp, vừa là sản phẩm của chính cá nhân anh ta vừa là sản phẩm của xã hội. Ngoài những tính cách cá nhân như đã nói ở trên, Bê-li-cốp còn là con đẻ của xã hội Nga lúc bấy giờ. Chúng ta biết rằng cuối thế kỷ XIX xã hội Nga đang ngạt thở trong bầu không khí chuyên chế bảo thủ nặng nề. Chính môi trường ấy đã đẻ ra lắm thứ sản phẩm người kỳ quái.

Kết cục nhân vật Bê-li-cốp chết, nguyên nhân trực tiếp cũng do những suy nghĩ kiểu "trong bao". Bê-li-cốp chết là kết thúc cuộc đời một cá nhân, quan tài đựng thi thể y chính là cái "bao" kín đáo nhất. Cái chết của Bê-li-cốp là hậu quả tất yếu của cách sống, kiểu sống đó. Chết là kết thúc cuộc đời, là sự chôn vùi một con người những liệu có chôn vùi được kiểu người "trong bao" không. Khi còn sống Bê-li-cốp đã làm cho mọi người sợ hãi, kể cả đồng nghiệp, thậm chí là lãnh đạo của anh ta vì thế ai cũng ghét bỏ, nghĩa là anh ta là người mâu thuẫn với tất cả mọi người, là tượng trưng cho xấu xa, nên khi anh ta chết mọi người từ nghĩa địa trở về lòng cảm thấy nhẹ nhàng, thoải mái. Nhưng xét cho cùng lối sống của anh ta có ảnh hưởng không nhỏ tới cộng đồng, kiểu sống trong bao, kiểu sợ hãi, nhút nhát, rập khuôn đó đã lan ra cả cộng đồng vì vậy mọi người đều sợ anh ta, mỗi lần Bê-li-cốp dọa báo thanh tra, cấp trên... thì mọi người đều run sợ, nhân vật tôi từng tâm sự "Bọn giáo viên chúng tôi đều sợ hắn. Thậm chí cả hiệu trưởng cũng sợ hắn... cái thằng cha quanh năm đi giày cao su và mang ô ấy đã không chế cả trường học chúng tôi suốt mười lăm năm trời... Mà đâu phải chỉ có trường học! Cả thành phố nữa ấy!". Chúng ta thấy Bê-li-cốp có ảnh hưởng, lây lan tới cộng đồng, tác động ngược trở lại đối với cộng đồng. Như vậy lối sống trong bao không chỉ có ở Bê-li-cốp mà có trong mọi người ở thành phố ấy, một con người với cách sống như vậy mà đã từng không chế được cả một ngôi trường thậm chí cả thành phố trong hơn mười lăm năm thì cộng đồng đó, thành phố đó hơn gì cách sống của Bê-li-cốp?

Cái bao còn mang hàm nghĩa về một kiếp người, một lối sống, một xã hội đen tối, tù túng, nặng nề mà không sao thoát được. "Người trong bao", một hình tượng có tính ẩn dụ vô cùng độc đáo để phản ánh bộ phận trí thức bạc nhược, uơ hèn và qua đó lên án, đả kích chính cái đã sản sinh ra bộ phận trí thức bạc nhược, uơ hèn ấy: chế độ xã hội Nga hoàng cuối thế kỉ XIX.

Sau cái chết của thầy giáo Bê-li-cốp, môi trường, lối sống của xã hội đó có gì thay đổi, có gì tiến bộ, nhân vật tôi vẫn tâm sự "Chưa đầy một tuần sau cuộc sống lại diễn ra như cũ, nặng nề, mệt nhọc, vô vị, một cuộc sống chẳng bị chi thị nào cấm đoán nhưng cũng chẳng tự do hoàn toàn, chẳng tốt đẹp gì hơn trước. Trên thực tế, Bê-li-cốp đã chầu âm phủ nhưng hiện còn bao nhiêu là người trong bao, trong tương lai cũng sẽ còn bao nhiêu người như thế nữa!", Vậy vấn đề ở đây là gì? Làm thế nào để thay đổi và thay đổi gì mới là bản chất. Rõ ràng vấn đề không phải là chống lại, tiêu diệt những "người trong bao" mà là phải thay đổi, xoá bỏ môi trường đã sản sinh ra những "người trong bao" ấy. Chừng nào cái chế độ tàn bạo, thối nát, bất công ấy còn tồn tại thì những sản phẩm và cũng là nạn nhân của nó vẫn không thể mất đi. Văn học thế giới cũng đã từng có nhiều hình tượng nhân vật sống theo kiểu chạy trốn thực tại, từ chối hiện tại ví như hình tượng nhân vật Oskar trong tác phẩm "Cái trống thiếc" của Gunter Grass. Phải chăng Bê-li-cốp với cách sống trong bao cũng là một lựa chọn?

M.Gorki đã từng nhận xét, đọc Sê-khốp, chúng ta thấy "phảng phất đâu đây nụ cười buồn buồn của một tâm hồn biết yêu thương", "Tiếng thở dài khẽ sâu của một trái tim trong sạch". Còn nhà văn Nguyễn Tuân khi đọc Người trong bao thì cho rằng: "Truyện Bê-li-cốp là một áng văn đã kích đến tuyệt đỉnh: hình thù tên họ nhân vật đã thành một cái sự, đã thành một hình dung từ ngày nay vẫn còn tác dụng lớn". Phê phán những nhược điểm, tật xấu của Bê-li-cốp, cảm thương cho số phận của những con người sống trong môi trường ngột ngạt, thối nát xã hội Nga đương thời, đồng thời có dịp để soi lại chính mình nhằm vươn tới một cuộc sống lành mạnh, ý nghĩa hơn...

Bài văn mẫu số 3: Phân tích Chân dung và tính cách của nhân vật Người trong bao

Một tác phẩm truyện ngắn hay và chân chính trước hết có lẽ hấp dẫn người đọc bởi hình tượng nghệ thuật độc đáo, điển hình. Bởi đó là tài năng và tâm huyết của người nghệ sĩ lăn lộn trong hành trình cuộc đời để góp nhặt nên những tính cách và số phận để qua đó gửi gắm thông điệp nhân văn. Với Sê-khốp, con linh điều của buổi tịch dương trên đồng cỏ đại nước Nga xưa, với hình tượng Bê-li-cốp trong truyện ngắn "Người trong bao" đã cho thấy số phận bi kịch của người dân Nga lúc bấy giờ.

Bê-li-cốp là một sản phẩm quái thai mà xã hội chuyên chế Nga hoàng nặng nề đã sản sinh ra. Hắn là người trong bao. Trang phục của hắn trông thật kì dị: chân đi giày cao su, tay cầm ô, thân thể mặc áo bằng tơ cốt bông. Ô hắn để trong bao, chiếc đồng hồ quả quýt cũng để trong bao bằng da hươu, cả bộ mặt hắn dường như lúc nào cũng để trong bao nốt. điều ấy chứng tỏ, hắn sợ nắng gió, hắn sợ mưa tuyết của thiên nhiên cũng như cuộc đời. Vật dụng của hắn từ cái dao cắt giấy hắn cũng để trong bao nốt, qua đó thấy được rằng hắn sợ mất đồ, sợ bị thất lạc. Hắn sợ cả những điều tưởng như không có gì đáng sợ. Nhân dạng hắn thì hắn giấu mặt trong chiếc áo bành tô, tai nhét bông chứng tỏ hắn sợ nghe, sợ nhìn sợ phải đối mặt với mọi điều xung quanh. Nghề nghiệp của hắn là dạy tiếng Hy Lạp một thứ ngôn ngữ cổ và khó hiểu, trong khi cả thế giới đang không ngừng hướng đến những điều mới mẻ thì hắn đi ngược lại với thế giới, với thực tại.

Với mọi người xung quanh, hắn đến nhà và không nói chuyện chỉ ngồi im một chỗ khoảng chừng 15 phút rồi ra về. Hắn cho đó là cách để giao tiếp với mọi người xung quanh. Điều ấy chứng minh rằng, hắn cũng sợ cô độc, sợ mất mối quan hệ nhưng lại luôn giấu giếm và sợ sệt tất cả mọi thứ, tức là hắn sợ chịu trách nhiệm với lời nói của mình. Đến cả trong tình yêu, dường như hắn cũng muốn nhốt nó vào bao nốt. Hắn muốn cầm tù tình yêu của mình, cái bao đấy chính là không được tiếp xúc với cái mới. Như vậy hắn sợ cái mới, mô lệ vào cái cũ, cầm tù chính mình và hắn chết ngay cả khi còn đang sống, từng giờ, từng phút, từng giây hắn đang chết trong chiếc bao sợ hãi mà chính hắn tạo ra. Qua đó phản ánh chân thực số phận của những người dân Nga dưới chế độ Nga Hoàng nặng nề chuyên chế đã sản sinh ra những con người tự do về thân thể nhưng lại bị cầm tù về tâm hồn, chết ngay cả khi đang sống. thật đáng sợ biết bao, qua đó bày tỏ niềm cảm thương cho số phận những người dân nước Nga xưa của Sê-khốp.

Bằng tài năng xây dựng những hình tượng điển hình hấp dẫn và lôi cuốn người đọc Sê-khốp đã giúp người đọc nhìn thấy sâu sắc và chân thật xã hội Nga lúc bấy giờ, bày tỏ niềm cảm thương sâu sắc cho những thân phận bị kịch ấy.

Bài văn mẫu số 4: Phân tích Chân dung và tính cách của nhân vật Người trong bao

Xã hội Nga cuối thế kỷ XIX ngập trong bầu không khí chuyên chế bảo thủ nặng nề và ngột ngạt. Môi trường xã hội ấy đã để lại lăm thứ sản phẩm người kì quái. Bê-li-cốp, nhân vật chính trong truyện ngắn Người trong bao của A.Sê-khốp, là một nhân vật điển hình của xã hội ấy.

Người trong bao không chỉ đơn thuần là sự phản ánh "một thực trạng xã hội mà còn có ý nghĩa khái quát triết lý sâu sắc". Bê-li-cốp, một sản phẩm điển hình của xã hội Nga bảo thủ. Ý nghĩa điển hình ấy không chỉ thể hiện trong tính cách mà còn trong cả những thói quen và hình dáng.

Bê-li-cốp hiện dần qua từng lời kể của Bui-kin, một đồng nghiệp của Bê-li-cốp ở trường trung học. Bắt đầu từ việc miêu tả ngoại hình và những thói quen. Bất kì lúc nào, dù ngày mưa gió hay cả những ngày đẹp trời Bê-li-cốp (người kể chuyện gọi là "hắn") đều "đi giày cao su, cầm ô và nhất thiết là mặc bánh tô cốt bông". Một con người bảo thủ điển hình. Hắn bao bọc mình bởi những lớp quần áo dày và mũ, kín mít. Cứ như thể hắn sợ có một hạt bụi nào dính vào thân thể hắn vậy. Sự cổ hủ, bảo thủ ấy khiến hắn mắc một chứng bệnh: luôn sợ hãi. Cũng vì sợ hãi mà hắn cố nhét mình vào trong một cái bao. "Ô hắn để trong bao, chiếc đồng hồ quả quýt cũng để trong bao bằng da hươu và khi rút chiếc dao nhỏ để gọt bút chì thì chiếc dao ấy cũng đặt trong bao". Tệ hại hơn, "cả bộ mặt hắn dường như cũng ở trong bao". Và cái con người ấy lúc nào cũng có "khát vọng mãnh liệt thu mình vào trong một cái vỏ, tạo cho mình một cái bao có thể ngăn cách, bảo vệ hắn khỏi những ảnh hưởng bên ngoài".

Từ sự bảo thủ chuyên chế dẫn đến sự thu mình trong bao, càng thu mình bao nhiêu càng thể hiện sự bảo thủ bấy nhiêu. Quả là một cái vòng luẩn quẩn trong chính cái bao do hắn tạo ra. Hình ảnh "cái bao" là một "phát hiện nghệ thuật" của nhà văn và nó mang ý nghĩa điển hình. "Bao" thường dùng để bọc đồ, đựng đồ. Nhưng trong truyện ngắn của A.Sê-khốp, "cái bao" ấy dùng để bọc con người, và rộng hơn là để bọc cả một xã hội. Không nhìn thấy, không nghe thấy hay là không muốn nhìn sự đổi thay của cuộc sống, không muốn nghe những âm thanh mới đang rộn vang?

Cuối thế kỷ XIX, thế giới đã có những bước chuyển mình vĩ đại, nước Nga cũng không nằm ngoài quỹ đạo ấy. Sự biến đổi ấy hẳn sẽ gây nên những rối loạn trong đời sống xã hội. Đối với những con người còn mang trong mình tư tưởng cũ như Bê-li-cốp, tàn dư của chế độ Nga hoàng chuyên chế thì điều đó là khó có thể chấp nhận. Bê-li-cốp lúc nào cũng ngại ca quá khứ, quá khứ là huy hoàng và là cái ô che chở giúp hắn trốn tránh cuộc sống thực tại. Đó là sự bảo thủ đến có chấp! Quá khứ là lịch sử. Giữ gìn và bảo vệ quá khứ là tốt, song bảo vệ không đồng nghĩa với bảo thủ. Ở xã hội Việt Nam sau này, vào những năm 30 - 45 khi làn gió Âu hoá tràn vào cũng đã gây nhiều biến động. Một số người tiếp thu nó và một số người chống lại. Mặc dù vậy không có nghĩa là bảo thủ, đóng kín hoàn toàn và tiếp nhận tất cả. Cần bảo vệ cái gọi là bản sắc và tiếp thu những tinh hoa, những giá trị mới để phù hợp với quy luật phát triển của xã hội. Trong bối cảnh xã hội Nga ngạt thở bởi bầu không khí chuyên chế những năm cuối thế kỷ XIX thì những con người như Bê-li-cốp xuất hiện cũng không có gì là lạ. Hay nói khác đi, Bê-li-cốp là một trong những sản phẩm của xã hội Nga cuối thế kỷ XIX - một nhân vật điển hình. Nói như Bi-ê-lin-xki thì đó là "người lạ mà quen biết", kiểu như Chí Phèo của văn học hiện thực Việt Nam đầu thế kỷ XX.

Thu mình trong bao không dám ngó nhìn những ánh nắng đẹp của bình minh. Cũng chẳng khác gì những con ốc sên cứ cố giấu mình trong lớp vỏ cứng rồi tự cho mình là an toàn, mạnh mẽ. Nhưng chính điều đó khiến con ốc chậm chạp, sợ hãi và trở nên yếu đuối, bạc nhược. Những con người sống trong bao như Bê-li-cốp cũng vậy, cũng mắc chứng bệnh sợ hãi và bạc nhược của loài ốc sên. Cuộc sống làm hắn khó chịu, sợ hãi, buộc hắn phải thường xuyên lo âu và có lẽ như để bào chữa cho thái độ nhút nhát, ghê tởm đối với hiện tại". Sống giữa hiện tại mà lại sợ hiện tại, sống với cuộc sống mà lại sợ cuộc sống khác nào, người phụ nữ muốn có con mà lại ghê tởm, lại sợ người đàn ông. Cái nghịch lý ấy đã tạo ra một con người kì quặc như Bê-li-cốp. Phải chăng đó cũng chính là triết lí sâu sắc của tác phẩm?

Ý nghĩa điển hình của nhân vật Bê-li-cốp còn được biểu hiện trong những nét tính cách, những suy nghĩ. Tất cả đều mang một vẻ thật kỳ quái. "Cả ý nghĩ của mình Bê-li-cốp cũng giấu vào bao". Những ý nghĩ chứa đựng ở trong đầu cũng không an toàn và hẳn cần giấu vào bao. Phải cất thật kĩ, gói ghém thật kĩ. Như vậy mới an toàn, ấy thế nhưng hắn vẫn sợ hãi: "Sợ nhờ lại xảy ra chuyện gì?". Giấu mình trong bao chưa đủ hắn còn giấu cái bao ấy trong một cái hộp. Bằng chứng là quang cảnh căn buồng ngủ của hắn. Với sự miêu tả tỉ mỉ, sự quan sát tinh tường và nhạy cảm của các giác quan, nhà văn đã tái hiện lại căn buồng chật như chiếc hộp của Bê-li-cốp với đủ thứ âm thanh nghe rùng rợn.

Sự ngột ngạt của căn buồng phải chăng cũng là sự ngột ngạt của cả xã hội Nga lúc bấy giờ? Và căn buồng đóng kín của Bê-li-cốp vô hình dung cũng là một điển hình của xã hội ấy? Trong xã hội ấy, với những con người điển hình như Bê-li-cốp, mọi người cũng chịu ảnh hưởng của họ. Hay nói cho đúng hơn họ không dám chống lại hoặc không thể chống lại sự ảnh hưởng đó. Vì sao? Một câu hỏi quả là khó trả lời trong thời điểm ấy. "Dưới ảnh hưởng của những kẻ như Bê-li-cốp, dân chúng trong thành phố đâm ra sợ tất cả: sợ nói to, sợ gửi thư, sợ làm quen, sợ đọc sách, sợ giúp đỡ người nghèo... Thậm chí thầy hiệu trưởng cũng phải sợ hãi. Một thực tế thật đáng buồn và cũng thật nực cười.

Ta tự hỏi không biết cuộc đời của những con người như Bê-li-cốp là cuộc đời gì? Hắn trở nên gầy gò hơn và "thu mình sâu hơn trong cái bao của hắn" khi mọi người biết hắn mền Va-ren-ca, chị gái của một đồng nghiệp cùng trường. Hắn tái mét mặt mày, bực dọc bỏ ăn, bỏ buổi lên lớp

khi thấy chị em Va-ren-ca đi xe đạp. Đối với hắn như vậy là "không hợp với tư thế của một nhà giáo dục thiếu niên".

Nếu thầy giáo mà đi xe đạp thì học sinh chỉ còn nước đi đầu xuống đất. Nhất là đàn bà con gái như Va-ren-ca mà đi xe đạp thì quả là chuyện kinh khủng. Với Bê-li-cốp, chỉ có những chỉ thị, thông tư, những bài toán quy định cấm đoán điều này, điều nọ "mới là rõ ràng, quan trọng". Vì vậy nếu không có chỉ thị nào cho phép thầy giáo được đi xe đạp thì không được làm. Sự bảo thủ bắt đầu từ trong ý nghĩ, quả đúng là như vậy. Những khuôn khổ, những luật lệ đã gò bó con người và chính những con người như Bê-li-cốp cũng tự nhốt mình trong những luật lệ ấy. Để rồi cuối cùng, khi chết đi lại cũng tự chui vào trong những luật lệ ấy. Cũng giống như cái chết của Bê-li-cốp. Một tháng sau khi cãi vã với Cô-va-len-cô và bị ngã, Bê-li-cốp chết. Hắn chết là phải. Và khi đã nằm trong quan tài, "về mặt hắn trông hiền lành, dễ chịu, thậm chí còn có vẻ tươi tỉnh nữa, cứ hệt như hắn mừng rằng cuối cùng hắn đã được chui vào cái bao mà từ đó không bao giờ hắn phải thoát ra nữa".

Người trong bao cuối cùng cũng chui vào bao và đối với Bê-li-cốp, điều đó là hạnh phúc nhất. Nghĩa là, hắn đã đạt được mục đích cuộc đời.

Thật đáng thương. Cái chết của Bê-li-cốp phải chăng là sự giải thoát đối với hắn, đối với xã hội? Mọi người đều cảm thấy nhẹ nhàng thoải mái khi thoát khỏi hắn, thoát khỏi sự ngột ngạt của những quy ước, luật lệ. Thế nhưng chỉ là phút chốc thôi. Cuộc sống lại trở về nhịp điệu cũ, mệt mỏi, nhàm chán, vô vị và nặng nề dù không bị chỉ thị nào cấm đoán. Vì sao? Bởi trong thực tế xã hội ấy còn bao nhiêu con người Bê-li-cốp. Và đó là hệ quả tất yếu của một xã hội chuyên chế và bảo thủ. Nó cũng gần giống như xã hội Việt Nam phong kiến đã đẻ ra Chí Phèo và những đứa con của nó. Một sự so sánh không mấy khiêng. Bởi để có thể xoá đi những con người đó thì xã hội cần thay đổi. Không phải một cá nhân con người nào mà là cả một lớp người, cả xã hội. Phải chăng đó cũng là động lực cho sự bùng nổ của cách mạng tháng mười sau này

Cũng giống như Chí Phèo, Bê-li-cốp là sản phẩm của một chế độ xã hội, là một nhân vật điển hình cho nền văn học hiện thực Nga cuối thế kỷ XIX. Đúng như nhà văn Nguyễn Tuân đã nhận xét: "Truyện Bê-li-cốp là một áng văn đã kích lên đến tuyệt đỉnh; hình thù và tên họ nhân vật đã thành một cái sự đã thành một hình dung từ ngày nay vẫn còn tác dụng lớn". Nghĩa là nó cảnh tỉnh chúng ta trước những kẻ giống như "người trong bao", trước tình trạng xã hội như Người trong bao. Phải lật tằm "bao" ấy để nhìn ra lõi cho xã hội phát triển".

Bài văn mẫu số 5: Phân tích Chân dung và tính cách của nhân vật Người trong bao

Xuất thân trong một gia đình buôn bán nhỏ, Sê-khốp được biết đến là một trong số những nhà văn hiện thực xuất sắc của Nga thế kỉ XIX và đặc biệt là những cách tân độc đáo, để lại ấn tượng sâu sắc ở hai thể loại lớn là truyện ngắn và kịch nói. Những trang viết của Sê-khốp luôn tập trung phê phán xã hội bất công nhưng đồng thời cũng ánh lên niềm tin mãnh liệt vào tương lai của đất nước. Truyện ngắn "Người trong bao", ra đời năm 1898 là một trong số những sáng tác tiêu biểu của ông. Đọc "Người trong bao", người đọc không thể nào quên được nhân vật Bê-li-cốp - một nhân vật để lại ấn tượng sâu sắc về chân dung và tính cách.

Đọc tác phẩm, người đọc có thể nhận thấy nhân vật Bê-li-cốp chính là một trong số những sản phẩm, là con đẻ của chế độ chuyên chế Nga hoàng. Là kiểu "người trong bao", Bê-li-cốp mang

trong mình nhiều nét kì quái. Và sự kì quái ấy của nhân vật được thể hiện trước hết ở chân dung của hắn. Bê-li-cốp xuất hiện từ đầu tác phẩm với dáng vẻ rất kì dị, tất cả mọi thứ của hắn đều ở trong một cái bao. Đầu trong thời tiết nào "hắn đều đi giày cao su, cầm ô" và "mặc áo bành tô ẩm cốt bông". Không chỉ dừng lại ở trang phục, những vật dụng của hắn cũng được cất đặt trong những chiếc bao, từ chiếc đồng hồ cho tới quả quýt hay chiếc dao nhỏ để gọt bút chì. Thêm vào đó, cả người hắn lúc nào cũng được giấu kín, khuôn mặt che sau chiếc cổ áo, hắn đeo kính râm, "mặc áo bông chần, lỗ tai nhét bông và khi ngồi xe ngựa thì cũng kéo cho mũi lên". Như vậy, qua chân dung bên ngoài có thể thấy Bê-li-cốp là một con người lập dị, sống thu mình vào trong một chiếc bao, sống trong một thế giới riêng, tách biệt với thế giới bên ngoài.

Không chỉ kì lạ, khó hiểu ở chân dung, dáng vẻ bên ngoài, Bê-li-cốp còn để lại ấn tượng sâu sắc với người đọc bởi tính cách khác lạ của mình. Trước hết, ở Bê-li-cốp ta thấy hiện lên tính cách của một con người bảo thủ và sùng cổ. Tính cách này của hắn được thể hiện rõ nét ở việc hắn thường ngại ca quá khứ, luôn sợ hãi những điều xảy ra ở tương lai và ghê tởm hiện tại. Ở Bê-li-cốp thường có những suy nghĩ nhớ lại xảy ra chuyện gì, cần phải cân nhắc một chút... Thêm vào đó, Bê-li-cốp còn là người luôn sống trong nỗi sợ hãi, lo lắng với tất cả mọi thứ xung quanh cuộc sống của mình. Bê-li-cốp luôn thu mình vào trong bao, sống trong thế giới của riêng mình chỉ vì sợ những phiền phức và với hắn "những chỉ thị, thông tư lệnh cấm mới là rõ ràng"... Cùng với đó, Bê-li-cốp cũng ngại phải thay đổi nên luôn cố ép mình vào khuôn khổ của một nhà giáo dục. Đặc biệt, Bê-li-cốp còn ngại giao tiếp, ngại tiếp xúc với người khác và cả với thế giới xung quanh. Với Bê-li-cốp việc duy trì các mối quan hệ chỉ như một nghĩa vụ. Và có lẽ bởi vậy nên khi đến nhà đồng nghiệp hắn chỉ ngồi nhìn, không nói gì rồi khoảng sau 1 giờ thì ra về. Và có lẽ cũng chính điều đó đã khiến cho trong hắn thường hiện lên những suy nghĩ "trường học đông đúc quả là đáng sợ"; "việc đi cạnh ai đó quả là nặng nề"... Như vậy, có thể thấy, tính cách của Bê-li-cốp hiện hữu lên sự hèn nhát, bảo thủ song nó lại có sức ảnh hưởng, đầu độc con người trong suốt thời gian 15 năm. Để rồi, đến cuối cùng, Bê-li-cốp đã chết bởi những cười cợt của Varen-ca, bởi chính tính cách của hắn và bởi cả xã hội.

Tóm lại, bằng những chi tiết tỉ mỉ, giàu sức ám ảnh, truyện ngắn "Người trong bao" đã xây dựng thành công hình tượng nhân vật Bê-li-cốp - một con người kì lạ và quái dị. Đồng thời, qua nhân vật Bê-li-cốp, tác giả đã lên tiếng phê phán, lên án lối sống hèn nhát, bảo thủ của một bộ phận tri thức Nga trong những năm cuối thế kỉ XIX.

Bài văn mẫu số 6: Phân tích Chân dung và tính cách của nhân vật Người trong bao

Sê-khốp là một trong những nhà văn hiện thực tiêu biểu của nền văn học Nga. Tác phẩm của ông đa số là truyện ngắn với những câu chuyện có cốt truyện giản dị nhưng có ý nghĩa sâu sắc, phản ánh những vấn đề của đời sống xã hội, có vai trò giáo dục con người lớn lao và giàu ý nghĩa nhân văn. Truyện ngắn "Người trong bao" là một tác phẩm thành công làm nên tên tuổi của ông, thông qua nhân vật Bê-li-cốp, tác giả đã dựng lên bầu không khí tù đọng, ngột ngạt của nước Nga những năm cuối thế kỉ XIX, phê phán lối sống của một kiểu người cổ hủ, kì dị.

Bê-li-cốp là một giáo viên dạy tiếng Hy Lạp cổ tại một ngôi trường. Ông kỳ lạ từ vẻ ngoài cho đến tính cách. Mặt mũi lúc nào cũng nhợt nhạt, nhỏ bé choắt lại như mặt chồn, trang phục khác người, mọi thứ liên quan đến bản thân đều được ông ta cố tình che đậy rất mực cẩn thận. Bất kể lúc nào, dù trời nắng đẹp hay mưa rét, ông ta cũng mang một cái áo bành to tướng, đi đôi giày cao su, đeo kính râm,... như muốn che giấu điều gì đó. Mọi vật dụng sinh hoạt hằng ngày

đều được cất giấu kĩ lưỡng trong bao. Miệng lúc nào cũng lo sợ: "Nhỡ xảy ra chuyện gì?"..., một kẻ nhút nhát, sợ hãi đến đáng thương.

Bê-li-cốp sống trong một căn phòng chật hẹp, thiếu sinh khí, khi nào lên giường đi ngủ cũng cố trùm chăn kín mít kể cả trời nắng nóng, trông hết như một cái bao, gói gọn tất cả mọi suy nghĩ lo sợ vào trong con người hắn. Một cái bao che giấu hết bản thân của hắn để tránh tất cả những tác động bên ngoài. Mọi ý nghĩ, việc làm của hắn như muốn được che đậy. Hắn luôn thoải mái, hài lòng với cách sống đó. Hắn khiến cho bao nhiêu người xung quanh phải sợ hãi, lo lắng, thậm chí là tránh xa. Bê-li-cốp như chỉ có một mình mà không có bất kì một mối liên hệ mật thiết nào với người xung quanh, đến trường làm li không nói, xem cách đến nhà đồng nghiệp chơi như một cách duy trì quan hệ mà chẳng nói một câu nào, ngồi lì rồi ra về. Với hắn, chỉ có những chỉ thị, lệnh cấm mới an toàn. Bê-li-cốp có một lối sống vô cùng lập dị khác người, con người là tổng hòa các mối quan hệ xã hội, nhưng với hắn thì không. Hắn luôn sợ hãi với chính mình, sợ hãi với mọi người xung quanh. Đường như khát khao mãnh liệt nhất của hắn là thu mình vào trong bao, tránh xa mọi sự thể bên ngoài, một lối sống khiến người khác phải e dè, kinh hoàng, và lo sợ. Sau cuộc cãi vã với chị em nhà Va-ren-ca, hắn thấy rất tức giận và vô cùng xấu hổ, nhục nhã, thậm chí rất sốc trước hành động cũng như thái độ của họ. Cuối cùng cái chết xảy ra với Bê-li-cốp như một lẽ tất yếu. Hắn chết trong niềm vui, sự mãn nguyện và bình thản, đó là cái chết mình chứng cho lối sống ích kỉ tự tiêu diệt chính mình, hắn được chui vào chiếc bao mãi mãi không bao giờ giải thoát được. Cái chết của y đã khiến không khí bớt ngột ngạt, mọi người thấy thoải mái nhẹ nhàng hơn được một thời gian, nhưng sau đó lại xuất hiện bao nhiêu kẻ "trong bao" như Bê-li-cốp. Cuộc sống lại đi vào ngõ cụt, chẳng thể tốt đẹp hơn được nữa.

Như vậy, Bê-li-cốp đã không chỉ là một phần tử đơn độc, một trường hợp duy nhất trong xã hội mà trở thành đại diện điển hình của xã hội thời bấy giờ. Lối sống ấy đã tồn tại âm ỉ trong văn hoá đời sống con người Nga thế kỉ XIX. Tác giả đã phê phán chế độ cũ lạc hậu, chuyên chế tri trệ thối nát đã sản sinh những kiểu người lập dị, trong bao. Muốn tiêu diệt nó phải xóa bỏ nền độc tài, đưa xã hội ngày một tiến bộ hơn.

Trong xã hội ngày nay, vẫn còn nhiều kiểu người như Bê-li-cốp, lo sợ quyền lực, sống hèn nhát, nhu nhược, không dám bày tỏ chính kiến của bản thân, gió chiều nào xuôi theo chiều ấy. Sống trong lo sợ, đó là những thái độ sống đáng phê phán. Chúng ta những thế hệ tương lai phải sống hết mình, phải là chính mình, hãy nhìn cuộc sống bằng cái nhìn lạc quan và tốt đẹp nhất, giữ cho tâm được an yên, bình lặng. Hãy sống chủ động, nắm bắt cơ hội và yêu thương, hoà đồng nhiều hơn, xoá bỏ lo sợ, xoá bỏ cái bao trong chính mình, xoá bỏ lối ích kỉ hẹp hòi để vươn tới những điều tốt đẹp hơn. Đừng tự giết tương lai của chính mình trong những cái bao vô hình đáng sợ.

CLICK NGAY vào nút **TÀI VỀ** dưới đây để tải các bài văn mẫu: Phân tích Chân dung và tính cách của nhân vật Người trong bao Văn lớp 11 file word, pdf hoàn toàn miễn phí.